

Popis Merkuru

Jeho povrch je pokryt řadou kráterů, které jsou zejména vulkanického původu a dnes již neaktivní. Některé z kráterů jsou i impaktního původu (tj. vznikly jako důsledek [srážky Merkuru](#) s menšími tělesy [Sluneční soustavy](#)). Povrch je pokryt [regolitem](#) - drť jemného materiálu (rozměry od $1\mu\text{m}$ do hrubozrnného materiálu - balvany rozměru desítek metrů), která obsahuje úlomky hornin, meteorický materiál, ... Po vzniku kráterů prošlo nitro Merkuru obdobím tavení, proto jsou dna kráterů zalitá lávou, která později utuhla. Nitro není příliš horké (zjištěno pomocí radarových průzkumů) a není tedy patrně v tekutém stavu. To vysvětluje i slabé [magnetické pole](#). Merkur má po [Zemi](#) nejvyšší hustotu.

Povrch nejeví stopy eroze, což znamená, že Merkur neměl významnou [atmosféru](#) od dob vzniku kráterů. Nepatrná atmosféra je tvořena heliem o [tlaku](#) $5 \cdot 10^{-10}$ Pa.

© **Encyklopedie Fyziky** (<http://fyzika.jreichl.com>); **Jaroslav Reichl, Martin Všeticka**

Licence <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/> zakazuje úpravy a komerční distribuci.